

כג.

יום טוב פרק שני ביצה

מסורת הש"ס

(א) [מ'ר'ק י:] ע"ש מוס'
ד"ה קטורו דגבס' דבר
כ"רש"ס י:] [שבת קלד.].
(ב) פסח פג. פסח פג. ברכות י.
[מוספת' פ"ב ע"ש].
(ג) [עניות פ"ג מ"ב].
(ד) שבת נד. י:] [פסחים
יא.]. י:] שבת נד.
(ה) [פסחים יא. מוספ'
פ"ג]. (ו) [ערויני ע"ה.
יט.]. י:] [שבת מא. וש"נ].
(ז) [שם ויט.]. י:] [קמקן
בהמבוא דף ג.].
(ח) [בראשית יט.]. י:] וש"נ
[מוס' שבת נד. ד"ה הוא וכו'
ושמ"כ שם על הגליון].

הגהות הב"ח

(ח) תום' ד"ה על גבי
וכו' ומאן דשרי סבר דללא
יפתה ולא הו' אב מלאכה
והבערה שלא לצורך
מותר לעשות ביום טוב
ומיהו :

גליון הש"ס

מתני' אבל מקרצפין. עי'
שבת דף נג ע"א תוס' ד"ה
מהו ליתן ומו"ק דף י ע"ב
תוס' ד"ה ולזין מונעין:

לעזי רש"י

אופרונציי"ר
[פרונציי"ר]. לקפל
(קפלים בשפת הבגד לנוי).
אישטרייליי"ר. לסרק
במסרק.

מוסף רש"י

תודום איש רומי. תשאל
 (פסחים 101)
 חזנין. גדי מקורסל. זלוי
 ראשו על קרנו ועל קרנו
 דהסא, הססא, דהסא
 ציצל זלנין (פסחים 102)
 ר' עקיבא (פסטי) ר' עקיבא
 קורבו מקורסל לפי
 שמואל כרשי חזנה לו גזלו
 כסא עליו זל גזלו, כרשי
 נחשא צבילת (פסחים 103)
 דהסא קולסא דהסא
 (פסחים 104) ו' וכנ"ל זכור
 ר' צבילת פסחים. זכור
 לפסח שזלנה שלם, שזלנה
 זו על כרשינו ועל קרנו
 (ברכות 105) אדמולא
 תודום אתה. אדם שפון
 (פסחים 106)
 קדישמו. שזאז קרוב
 להפסל את ישראל קדיש
 בחזק, שזאזא ספס
 קדישמו נסס ספס
 (ברכות 107) שזאז
 גבלי שזאזי גבול וזשני
 עושה חזרה דחולל צבילת
 חייס את הנחלאס (פסחים 108)

מוסף תוספות

א. מפני התקלה א"כ
בזמן הבית היה מעשר
ומסתמא בן י"ג שנה היה
כשעיסר וא"כ מאי קאמר
דהוה מעשר כל שנת
ושנת דע"כ לא היה
בשעת חורבן הבית לכל
היותר כי אם בן י"ד או
ט"ו. מוס' שנת נד: ד"ה
הוא, וע"פ ערו. ב. בשב

על גבי חרם. שהסיקו: מוסר. דכדו ליכא והבערה נמי ע"י שיני
היא כלאחר יד וליכא אסורא דאורייתא: דקמוליד ריחא. שנכנס
בחרם שלא היה בו ריח ואסור מדרבנן שהמוליד דבר חדש קרוב הוא
לעושה מלאכה חדשה: סחופי כסא אשירא. לכפות כוס מצושים על
השיראים של מלבוש להכניס בהן ריח
הצושים בשכוס: אסור. דקא מוליד
ריח בשיראים: מאי שנא ממוללו
ומריח צו. דמאי ט' בצמשילן גבי
עצי צשמים מוללו צין אצבעותיו כדי
להוציא ריחו או קוטמו שיהא מקום
הקטימה לה ונותן ריח ובתלושין
קמיייר: רבא אמר על גבי גחלת
נמי מוסר. כשמואל דאוכל נפש
הוא עשון פירות זה ושוה לכל נפש
ואי משום כדו והבערה ואולודי
ריחא מדיד דהוה אצבעא אגומרי
דאיכא כל הני ושרי: קטורא שרי.
כן דרש להם ולא פירש דבריו: אי
קטורא צידי. שעושין לצמי שוקים
ולצמי ידים של חלוקי הנשים שמקמטין
אותן על עץ חלק או על אגודה של
קשים וקורין אופרונגני"ר מעשה
אומן הוא ואסיר. וקטורא לשון קשר:
ואי קטורא. לשון קטור הכבשני
דהיינו לעשן: אסור משום דמוליד
ריח. והכי דרש דש"י: צנא
אגומרי. מוליד נמי ריח בצפחמין:

אֶלְמָלָא סוּדוּס אָסֶה. חָסֵס גְּדוֹל
וּכְכֹד: קִדְשִׁים סִלְקָא דַּעֲסָן. מֵאִי
קִרְיָא לְהַכִּיל קִדְשִׁים אִיכָא הֵיאֵךְ
יְכוּלִין לְהוּיָא קִדְשִׁים וְאִין אִדָּם מִקְדִּישֵׁן:
אִימָא כַּעֲן קִדְשִׁים. וְהִי שִׁלְחָ לִּיה
שִׁמְתָּה מֵאִלֵּיל אֵת יִשְׂרָאֵל כַּעֲן קִדְשִׁים
הִיזָהּ אֹמֵר הַיּוֹקֵדֶשׁ לְפִסְחָ:
מִתְנִי פִרְסוּ יוֹאֵה. בְּשִׁנְתָּ:
בְּרֹעוּתָ שְׂבִין קִרְיָה. לָנוּ וְאִמּוֹר
בְּרֵן מִשְׁאִי הוּא וְאִינוּ תַּכְשִׁיט לָהּ:
וּמִקְרִדִּין. אִישְׁטְרִילִיזִי בְּנִגְרִירַתָּ שֶׁל
בְּרֵן שְׁטִינִי דְקוֹת וְאֵעִיג דַּעֲבִיד
חֲצוֹרָה: בְּרִיחִים שִׁלְחָ. כַּעֲן אֹתָם
שִׁלְחוּ: מִקְרָפִיס. בְּנִגְרִירַתָּ שֶׁל עַן
שְׁטִינִי אִבּוֹת אִין עוֹשֶׂה חֲצוֹרָה:
גְּבִי בְּמֵאִי קֵא מִפְּלִגִי כּוֹלֵה לִישְׁנָה
לֹא גְרַסִי וְהִיא וְשִׁלְחָ מִתְּלוֹקוֹת בְּדִבֵּר
ר' יְהוּדָה סָבַר דְּבַר שְׁאִין מִסְכּוּין
אִסוּר מִיְהוּ קִרְדוּ קִטְנִים וְעוֹשִׁין
חֲצוֹרָה קִרְדוּן גְּדוּלִים וְאִין עוֹשִׁין חֲצוֹרָה
וְלֹא קִרְדוּן קִרְדוֹף אִטּוּ קִרְדוּ וּרְבִנָן
סָבְרִי לֵה רַבִּי יְהוּדָה דְּלֹאֵר דְּבַר
שְׁאִינוּ מִסְכּוּין אִסוּר וְגוֹרִינן קִרְדוֹף אִטּוּ
קִרְדוּ וְר' אֲלֵעֶזֶר בֵּן עֲזַרְיָה סָבַר דְּבַר
שְׁאִין מִסְכּוּין מוֹסֵר. וּפְרִיֹשׁ ר' יְהוּדָה
סָבַר חֲצוֹרָה אֵעִיג שְׁאִין מִסְכּוּין לֵה
אִסוּר מִיְהוּ הֵךְ חֲשָׁשׁ בְּקִרְדוֹ אִימָא
הֵלֶכְךָ אִין מִקְרִדִּין אֲבָל בְּקִרְדוֹף לֵיכָא
לִימַחֵשׁ מִשּׁוֹם חֲצוֹרָה: וּרְבִנָן סָבְרִי נִמִּי
כִּי יְהוּדָה דְּבַר שְׁאִין מִסְכּוּין אִסוּר.
וְאִין מִקְרִדִּין וּמִחֲמִירִי מִיְהוּ דְּגוֹרִי
קִרְדוֹף אִטּוּ קִרְדוּ: וְר' אֲלֵעֶזֶר סָבַר.
הוֹאִיל וְאִין מִסְכּוּין לִחֲצוֹרָה אֵף עַל
גַּב דְּמוֹנִין דְּמִחֲמִירִי שְׂרִי הֵלֶכְךָ אֵפִי
קִרְדוּ שְׂרִי: הֵלֶכְךָ כִּי שְׁמַעוֹן. דְּלֹאֵר
(שְׁמַת כ. כו.) גּוֹרֵר אִדָּם מִטָּה סָכָא
וּסְפִסָּל דְּבַר שְׁאִינוּ מִסְכּוּין מוֹסֵר:
מִתְנִי

ל מס. מר"פ. ג. דומיא דמה שאמרו (נזיר מב.) נזיר חופף ומפספס אבל לא סורק. רש"י א.

י ענש אדם על שכינתו, א"ר קירס ללמדך שכל מי שספק בידו למחות ולא מוחה ק
ז אלא בחבורה, קרצף גדולים ואין עושין חבורה. וג' מחלוקות בדבר, ת"ק דהוא ר' אל
ד שאין מתכין אסור כו'. ורבנן דאמרי אין מקדין אף לא מקרצפין, סברי לה כר' יהו

על גבי חרם מותר. פי' רש"י משום שאין כאן כבוי ואי משום הצערה הוי הצערה כלאחר יד ושאי לעשותה ציוס טוב והר"ר יצחק פירש דשפיר הוי הצערה כדכרה ומ"מ שריא דקסבר דהצערה שלא לצורך שרי לעשותה ציוס טוב וכן משמע בירושלמי [דמשילין] מהו לאדלוקי נר של בטלה ציוס טוב ר' יוס' אסור ורבנן שרו והטעם מנה לאסור סבר דהצערה לתלך יתמה והוי מלאכה ואסור לעשותה צ"ט ומאן דשרי סבר דללאו יתמה (6) והצערה שלא לצורך מותר לעשותה צ"ט ולא הוי אב מלאכה ומיהו התם קאמר לא תאסור ולא תשרי ומכאן יש לומר מלעשות הצערה שלא לצורך כדקאמרין בירושלמי על תאסור ולא תשרי ומכל מקום לא גבי גחלת אסור להשי שיש כבוי עם הצערה דלכולי עלמא האי לא שרי הואיל דאין זה דבר השוה לכל נפש ואפי' למאן דשרי הצערה שלא לצורך כלל בירושלמי היינו לפי שישנו פעמים לצורך אוכל נפש אבל כבוי דלעולם אינו לצורך תקון אוכל נפש ודאי אסור לכלולי עלמא צ"ט ורבא דשרי אף על גבי גחלת היינו משום דחשיב ליה דבר השוה לכל נפש דלא היי עשירים נריכין הן לכן:

תְּלִימָר אֵלֶּפֶי עֲגָלֵי הוּה מַעֲשֵׂר

רבי אלעזר בן עזריה
 ורבו'. ומימיה והא ר' אלעזר בן
 עזריה היה אחר חורבן הבית טובא
 דהא רבן גמליאל היה נשיא קודם ר'
 אלעזר בן עזריה ורבן גמליאל היה
 לאחר חורבן הבית דהא רבן יוחנן
 בן זכאי היה עושה תקנות מיד לאחר
 חורבן הבית משום דרבן גמליאל לא
 הגיעו ימיו להיות נשיא כדאמר
 במשחרב בית המקדש התקין רבן
 יוחנן בן זכאי ואח"כ רבן גמליאל
 לאחר כך ר' אלעזר ור' אלעזר לא
 היה כי אם שם שמה עשרה שנה
 כשהיה נשיא ונשיאותו לאחר חורבן
 ואמרין בזכורות (דף נג.) דלאחר
 חורבן נתבטל כל מעשר בהמה ויש
 לומר דלא נתבטל לאחר כי אם
 לאחר זמן אי נמי אפטרופוס של
 רבי אלעזר בן עזריה שהיה בימי
 הבית היה מעשר אי נמי לאו דוקא
 מעשר אלא שהיה נותן למלך בכל
 שנה העשירית: ^ו :

וישליש מחלוקות בדבר מר סבר

גורִינֵן קִרְצוֹן וכו'. פִּירֵשׁ
ר"י דִּלְכָּה כר' שִׁמְעוֹן שִׁמְחֵי דוֹקָא
בִּמְגֵרֶתָּה שֶׁל עֵץ לֹאִין עוֹשֶׂה חֲצוּרָה
אֲבָל בִּמְגֵרֶתָּה שֶׁלּוֹ שֶׁהֵן שֶׁל בְּרוֹל
כ"ע מוֹדוֹ לֹאִסוֹר דְּפִסְקִי רִישִׁיָּה וְלֹא
יָמוֹת הוּא שְׁמוֹלֵשׁ שְׁעֵרֹתָּ:

מסמך

דבר שאינו מתכוין מותר ובין
אמר שמואל ואמרי לה אמר
רבי אלעזר בן עזריה מודה
"יהודה שהרי חכמים מודים
אלעזר בן עזריה מודה לו:
מתני'

יונה בן פזי דברדיליה, אמרו לו או העבר רצועה
 נ. א"ר חנינא פעם אחת יצאת והשחזירי שיניו מ
 ט. ת"ר איהו קיורד, כינים של בהמה, כגון ת
 וקיורד דעביד חבורה, כיון דלא מתכוין הוא ש
 כר"ש דסבר דבר שאין מתכוין מותר שהרי ר'

עצב א מיי פ"ד מהל'
 יו"ט הל' ו טוש"ע
 ח"ח סי' תקי"א סעיף ד
 בהג"ה:

צַדִּיק בְּחַיֵּי שָׁם טוֹשֵׁעַ
שָׁם:
צַדִּיק ג' מִיָּמָה מוֹהֵל
וְיִשׁוּם הָלֵךְ וְדוֹפְסִיבִי
מוֹהֵל שְׂמַת הָלֵךְ כֵּן טוֹשֵׁעַ
וְיִשׁוּם תִּקְרֹץ סָפִיקָה
וְיִשׁוּם קִמְחָה סָפִיקָה:
צַדִּיק ד' מִיָּמָה פִּי"ח מַהֲלֹסֶת
יִשׁוּם הַנֶּלֶכֶת שָׁם סָפִיקָה
וְיִשׁוּם לִנְחָלִים מִיָּמָה אִי"ח סָפִיקָה
קִמְחָה סָפִיקָה א:
צַדִּיק ה' מִיָּמָה שָׁם פִּי"ח הָלֵךְ
יִשׁוּם טוֹשֵׁעַ אִי"ח סָפִיקָה
קִמְחָה סָפִיקָה:
צַדִּיק ו' מִיָּמָה פִּי"ח מוֹהֵל שְׂמַת
הַנֶּלֶכֶת בְּמַנְחָל לִנְחָלִים סָפִיקָה
טוֹשֵׁעַ אִי"ח סָפִיקָה שָׁם טוֹשֵׁעַ
סָפִיקָה א:

רבינו חננאל

[illegible]

רתך, או עמוד מבינותינו.